

Semne și minuni

Semnele și minunile nu sunt identice. Un semn este totdeauna o minune, dar nu orice minune este un semn. Nașterea unui om nu este oare o minune? Trupul omului, cu toate organele sale, nu este o minune? Întreaga natură, cu tot ce se găsește în ea, nu este oare o minune? Apoi, nașterea din nou a unui om nu este o minune și mai mare?

Însă toate aceste minuni se întâlnesc atât de des, încât noi ne-am obișnuit cu ele și nu ne mai gândim că sunt într-adevăr minuni. De obicei, considerăm minuni numai ceea ce se întâmplă rar și se abate de la normă, tocmai ca să arate felul de a lucra al lui Dumnezeu.

De când a fost creat, omului i-a fost dat să vadă minuni și va putea să le vadă până în veșnicie. Într-adevăr, Dumnezeu este suveran și de aceea când vrea, Se abate de la ceea ce a rânduit El ca ceva obișnuit sau de la legile naturii.

Semnele sunt urmarea faptului că oamenii nu cred în Dumnezeu. Un semn este o minune, pe care o face Dumnezeu, pentru ca oamenii să ajungă să recunoască adevărul că El există și că El este mai presus de toate. Negreșit, în veșnicie nu vor mai fi semne, deoarece acolo nu va mai fi necredință.

În acest capitol vrem să ne oprim la semnele și minunile pe care Dumnezeu le-a făcut prin oameni.

În primii 2.500 de ani, după crearea omului, nu găsim nici un semn care să fi fost făcut prin oameni. În timpul acela n-au existat oare oameni credincioși sau slujitori ai lui Dumnezeu? Au existat negreșit! Să ne gândim numai la Enoh, despre care Biblia spune că a umblat cu Dumnezeu și că a fost luat de El. Să ne gândim la Noe, care a umblat cu Dumnezeu și pe care Sfânta Scriptură îl numește „propovăduitor al dreptății“. Să ne gândim la Avraam, „tatăl celor credincioși“. Există oare în Vechiul Testament un om mai mare și mai credincios ca Avraam? Și putem să mai numim și pe alți credincioși. Dar toți aceștia nu au făcut nici un semn.

Primele semne le găsim pe vremea lui Moise, la începutul cărții Exodului. Când Dumnezeu a trimis pe Moise să elibereze pe Israel, știa că Faraon nu va asculta și de aceea îi spune: „... voi lovi Egiptul cu toate minunile Mele pe care le voi face în mijlocul lui. După aceea, vă va lăsa să plecați“ (Exodul 3.20). Și când Moise se temea că nici bătrânii poporului Israel nu-l vor crede, Dumnezeu a dat semne și pentru ei, pentru ca prin ele să se convingă că Moise era într-adevăr trimis de El (Exodul 4.1-9).

Observăm că semnele erau date:

1. Ca o sancționare a necredinței;
2. Ca un semn că acela care face semnul a primit o sarcină specială din partea lui Dumnezeu.

Ce-l deosebește pe Moise de Avraam, de Noe și de ceilalți? Că *el* a făcut semne și aceia nu? Avea el mai multă credință decât ceilalți doi? Dacă citim capitolul 4 din Exod, vedem că lucrurile stau altfel. Avraam și Noe aveau o credință mai mare decât Moise. Și nu numai Moise, ci și Noe a vestit mai dinainte judecata și a arătat calea salvării. Și nu numai la Moise, ci și la Avraam găsim începutul unei noi perioade în privința căilor lui Dumnezeu pe pământ.

Care este lucrul acela special care deosebește pe Moise de ceilalți? Moise nu numai că a primit lumină asupra noilor stări de lucruri, și a fost ales de Dumnezeu ca inițiator al acestei noi orânduiei. Aceasta s-a întâmplat și cu Noe și cu Avraam. Dar Moise a primit o *însărcinare specială* de la Dumnezeu: să vestească acest lucru nou acelora care nu știau că această mărturie era de la Dumnezeu.

De asemenea vedem că aceste semne au fost făcute într-un timp foarte scurt, la început. Unde mai găsim noi semne pe care să le fi făcut Moise după primele săptămâni de la ieșirea din Egipt, afară probabil de faptul că a lovit stânca? Minuni s-au întâmplat destule! Nu a fost oare o minune că Moise a stat pe munte 40 de zile fără să mănânce și să bea? (Exodul 34). Am putea arăta și alte minuni. Acestea însă nu erau semne pe care să le fi făcut Moise.

Apoi găsim semnul din Iosua 10.12-14, când Iosua conducea poporul în țara Canaanului. Însă după aceasta, timp de 700 de ani, nu au mai fost semne până la Ilie și Elisei. Aceștia au făcut și ei din nou semne și minuni, însă nu în Iuda, unde se afla Templul și unde se găsea Legea, ci numai în Israel, care prin despărțirea de Iuda lepădase în mod oficial închinarea adusă Domnului și a introdus cultul idolilor. Atunci Domnul a dat un semn deosebit poporului Său căzut, prin doi slujitori ai Săi aleși special pentru această lucrare, așa cum El va face și în zilele din urmă (Apocalipsa 11.3-6).

După ce Israel a lepădat și acest semn, nu mai găsim nici un alt semn de același fel cu cele făcute de Moise și Ilie. A trebuit să mai treacă iarăși 700 de ani, până când Domnul Isus a umblat prin țară.

Este remarcabil faptul că Ioan Botezătorul nu a făcut semne deloc (Ioan 10.41), cu toate că Domnul Isus a spus că Moise și Ilie n-au fost mai mari decât el și cu toate că el a fost umplut de Duhul Sfânt încă din pântecul mamei sale (Luca 1.15). Și tot așa de remarcabil este că Domnul Isus nu a făcut nici un semn înainte de a păși în public ca să-și îndeplinească slujba care-I fusese dată (Matei 4.23-24). În Matei 11.3-5 se spune care era scopul acestor semne: să dovedească faptul că Domnul Isus era trimis de Dumnezeu. A se vedea și Ioan 2.23; 4.48; 5.36; 6.2,30; Faptele apostolilor 2.22 etc.

Domnul alege doisprezece apostoli și-i trimite, cu misiunea explicită de a vesti Evanghelia Împărăției și de a face semne (Matei 10). După aceasta a trimis pe cei șaptezeci cu aceeași însărcinare, însă puțin mai limitată. Trebuie să reținem că misiunea ambelor grupe era limitată în mod categoric doar la poporul Israel. Ei nu puteau trece peste granițele lui Israel. Vremea îndurării față de neamuri nu sosise încă.

Când însă Domnul Isus a fost respins de Israel și lucrarea mântuirii a fost săvârșită, El, ca Domnul cel înviat, care sta gata să Se înalțe la cer, îi trimite pe apostoli cu o misiune nouă (Marcu 16.14-20). Însă acum nu mai este Evanghelia Împărăției. Este o nouă perioadă a harului lui Dumnezeu și de aceea Evanghelia trebuia vestită în toată lumea, deci și neamurilor care, în perioada Legii, au fost lăsate afară (Efeseni 2). De această mărturie Domnul leagă din nou semne și anume, ca la Moise, semne care aveau caracterul a ceea ce Dumnezeu oferea în vestea adusă. Marcu 16.20 ne spune că apostolii au plecat potrivit însărcinării primite și că Dumnezeu și-a împlinit făgăduința făcută în privința semnelor care au însoțit propovăduirea lor, întărind astfel Cuvântul. În Evrei 2.3-4 se adeverește lucrul acesta.

În Faptele apostolilor ne este descris cum au împlinit apostolii însărcinarea Domnului. Ei au predicat Evanghelia și au făcut semne, ca o adevărată mărturie a cuvântului ei. Este vrednic de luat în

seamă faptul că despre cei unsprezece apostoli (și dacă citim locurile în legătură unele cu altele, vedem că în mod practic era Petru) se spune de șapte ori că au făcut semne (Faptele apostolilor 2.43; 3.7; 5.5-10,12,15-16; 9.33, 42). Apoi găsim de șapte ori lucrul acesta spus despre Pavel (Faptele apostolilor 13.11; 14.10; 16.18; 19.12; 20.10; 28.3-6 și 28.8-10) și de trei ori despre Ștefan și Filip (Faptele apostolilor 6.8; 8.6,13).

Dacă citim cu atenție Faptele Apostolilor, facem o descoperire vrednică de luat în seamă, în legătură cu acest subiect:

- Afară de apostoli, numai Ștefan și Filip, acești slujitori deosebiți chemați de Dumnezeu, fac semne și anume: numai o dată și respectiv de două ori. Pe aceasta se pune de mai multe ori accentul; vezi de exemplu Faptele apostolilor 2.43; 5.12; 5.15; 13.7-9, etc. Despre nici unul dintre ceilalți slujitori, numiți în Faptele apostolilor, ca Barnaba, Sila, Iacov și alții nu citim că au făcut semne.
- Primele șapte semne arătate în Faptele apostolilor au fost făcute în Ierusalim. Apoi, Filip a făcut semne în Samaria, apoi Petru a făcut două semne în țara Iudeilor, în afara Ierusalimului. Și apoi Pavel a făcut semne de șapte ori printre neamuri.
- Semnele din afara Ierusalimului s-au petrecut în diferite locuri. Nicăieri nu se spune că s-ar fi făcut de două semne în același loc. Și aproape totdeauna au avut loc semne acolo unde cineva predica Evanghelia pentru prima dată; singurele excepții de la aceasta sunt:
Efes.
Conform cu Faptele apostolilor 18.19-20, Pavel a fost aici, dar foarte puțin, căci nu avusese timp.
Troa.
Conform cu Faptele apostolilor 16.8-11 și 2 Corinteni 2.12, Pavel a fost acolo de două ori, însă probabil fără sau aproape fără să predice Evanghelia.
- La începutul Faptelor apostolilor găsim foarte multe semne. Cu cât mărturia se cunoștea și se întindea, cu atât mai lungi erau pauzele dintre semne.
- Cei care au fost vindecați în urma semnelor erau necredincioși. Numai credincioasa Dorea a fost înviată dintre cei morți. Uneori bolnavii aveau credință în puterea de vindecare. În alte cazuri, de exemplu în Faptele apostolilor 3, cu siguranță nu era așa. Omul nu știa pe cine are în fața sa și nu se aștepta decât la milostenie. În alte cazuri, semnul era o judecată a lui Dumnezeu.

În epistole se vorbește numai la 1 Corinteni 12 despre puterea de a face minuni și despre daruri ale vindecărilor. Dumnezeu a dat *unora* aceste daruri. Nu se spune însă cine sunt acești „unii“; de asemenea nu se spune nimic despre practicarea darului (1 Corinteni 12.28-31). Întâia epistolă către Corinteni a fost scrisă în timpul evenimentelor din Faptele apostolilor 19 (vezi și 1 Corinteni 15.32; 16.5-9). În nici o epistolă, care a fost scrisă după Faptele apostolilor 28.29, nu găsim semne sau vorbire în limbi.

Este demn de reținut faptul că despre vorbirea în limbi și despre darul vindecărilor nu se vorbește decât la Corint, unde exista o slabă stare duhovnicească: erau profani, aveau procese unul cu altul și atacau autoritatea apostolilor. Era curvie îngrozitoare, nejudicată în mijlocul lor, și, după cât se pare, nu-i neliniștea deloc. Unii se îmbătau la Cină, și în mijlocul lor era învățătură falsă. În alte epistole, adresate adunărilor, unde starea duhovnicească era mult mai

bună, acele daruri nu sunt pomenite și aceasta mai ales în epistolele care au fost scrise după sfârșitul cărții Faptelor apostolilor.

Într-adevăr în 2 Tesaloniceni 2.9, se vorbește despre „tot felul de minuni, de semne și de puteri“, dar acestea sunt semnele lui Antihrist, pe care el le va face prin puterea diavolului (vezi și Apocalipsa 13).

În Matei 7.22 găsim oameni care au prorocit *prin Numele Domnului Isus*, au scos demoni și au făcut multe minuni și căroră Domnul Isus le va spune: „Niodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege!“. Nu a făcut și Iuda Iscarioteanul semne? El era unul care făcea parte dintre cei doisprezece apostoli trimiși!

Mai găsim de asemenea că la credincioși pot fi influențe demonice, chiar dacă sunt legate cu lucruri care se săvârșesc prin Duhul Sfânt. Vezi Petru în Matei 16 și aceia care predicau Evanghelia din invidie și din duh de ceartă (Filipeni 1.15-17).

Rezumat

Putem spune că în Vechiul Testament se făceau semne *numai* prin unii robi ai lui Dumnezeu, care au primit de la El o însărcinare deosebită, să vestească necredincioșilor o nouă mărturie. Alături de aceștia, au trăit în același timp alții, mii la număr, care nu au făcut nici un semn. În evangheliile am găsit că afară de Domnul Isus, *numai* cei doisprezece și cei șaptezeci au făcut semne; și mai departe în Noul Testament numai apostolii, apoi o singură dată Ștefan și de două ori Filip.

În afară de aceasta am găsit că, atât în Vechiul cât și în Noul Testament, aceste semne au fost date ca adevărate a propovăduirii acestor robi cu misiuni deosebite. De aceea semnele s-au împlinit cu timpul și chiar au încetat cu totul, când mărturia s-a întărit.

Am văzut de asemenea că și *necredincioșii* pot face semne prin Numele Domnului Isus și se pare că aceștia pe pământ, nu totdeauna au fost dați pe față; tot așa și credincioșii pot face unele lucruri sub influență diavolească, lucruri care în exterior par foarte frumoase, fiindcă sunt în legătură cu lucruri bune.

Vindecarea bolnavilor

Duhul lui Dumnezeu a fost trimis în lumea aceasta pentru a „călăuzi în tot adevărul“ pe credincioși (Ioan 16.13) și pentru a-i face să se preocupe cu Acela care, după ce a împlinit lucrarea mântuirii, S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu și de acolo va veni iarăși, spre a lua la Sine pe ai Săi, pentru ca ei să fie totdeauna cu El.

Vrăjmașul, care se vede lipsit de putere pentru a răpi mântuirea acelor care o posedă în Hristos, este preocupat să-i facă cel puțin să nu privească la Hristos și astfel să-i jefuiască de singurul izvor al fericirii lor, al creșterii și înaintării lor și al unei binecuvântate mărturii. Ca să ajungă la acest scop, el se servește mai cu seamă de următorul mijloc: caută să-i determine pe credincioși să se preocupe cu ei înșiși și cu împrejurările lor pământești. El pune înaintea privirii lor tot felul de lucruri, din care unele probabil ar putea fi bune în sine, dar care totuși sunt de așa natură încât cugetarea la ele și practicarea lor sunt spre paguba glorificării Domnului. *Se pretinde* că aceste lucruri ar sluji mai bine Domnului și ar procura o mai mare fericire creștinului decât ar

aduce simpla ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. În realitate, acesta este tocmai contrariul a ceea ce se întâmplă.

Înainte de toate, în acest domeniu un mare rol îl joacă în ultimul timp o temă: și anume, *suferințele*, prin care Dumnezeu lasă pe ai Săi să treacă. Deoarece suferințele naturii noastre omenești, care odinioară a fost creată ca să trăiască pe pământul acesta și să-l savureze, sunt contrare fericirii originare a omului, este ușor de înțeles de ce oamenii își apleacă cu plăcere urechea la tot ce li se prezintă că-i eliberează de aceste suferințe. Din acest motiv se accentuează locurile din Sfânta Scriptură care se referă *la rugăciune*, în care Dumnezeu făgăduiește să răspundă acelor care se apropie de El cu credință.

Dacă ne întrebăm acum, înainte de toate, ce spune Scriptura cu privire la suferințe, vom afla că fiecare încercare a noastră este în mâna lui Dumnezeu un mijloc de binecuvântare, ale cărei urmări sunt de durată veșnică pentru suflet. Și boala, cu toate că și ea este ca și moartea o consecință a păcatului, face parte din încercările pe care Domnul le trimite, ca să ajungem la acest scop. În Romani 8, unde este vorba despre suferințele care stau în legătură cu această creație decăzută, o creație care suspină și în mijlocul căreia și noi suspinăm, și în care așteptăm mântuirea trupului nostru, nu se spune nimic că Dumnezeu ar cruța de suferințe pe copiii Săi. Se spune însă că „toate lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu“ (Romani 8.28). Iar la 2 Corinteni 4.17-18 citim: „Căci întristările noastre ușoare și de o clipă lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă, în timp ce privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice“. Aceste „întristări ale noastre ușoare și de o clipă“, care au un rezultat glorios, durează uneori toată viața, căci lucrarea lui Dumnezeu față de noi are ca țintă nu acest pământ, ci cerul. Iacov spune chiar: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic“ (Iacov 1.2-4).

Scopul pentru care Dumnezeu trimite încercările credinței, cu rezultatele lor slăvite, nu poate fi atins dacă noi încercăm să le înlăturăm. Dimpotrivă, ni se recomandă ca în credință să cerem înțelepciunea, care este în stare să ne facă să *trecem prin încercări* potrivit gândurilor lui Dumnezeu, ca să se ajungă la rezultatele lor desăvârșite (compară cu Iacov 1.5-8). Astfel, încercarea nu este câtuși de puțin ceva neobișnuit (compară și cu 1 Petru 4.12), de care trebuie să cauți să scapi cât mai curând posibil. Orice ar fi: prigonire, boală sau altă încercare, copiii lui Dumnezeu au nevoie de toate acestea în vremea de acum, ca și odinioară, dar astăzi cu atât mai mult cu cât Dumnezeu aduce judecata asupra casei Sale înainte de a o face asupra lumii (1 Petru 4.17). El curăță și sfințește pe ai Săi, ca să-i facă să umble cu credință și să se bucure de părtășia cu El. Încercările sunt deci dovezi ale lucrării harului lui Dumnezeu, ale iubirii și ale înțelepciunii Sale față de iubiții Lui, și anume în vederea slavei, unde vor ieși la iveală toate rezultatele lucrării Sale față de noi. Trebuie să spunem că este la mijloc o mare necunoaștere a căilor lui Dumnezeu, când vrem să ne lipsim de mijloacele de creștere întrebunțate de Dumnezeu pentru ai Săi.

Ținând seama de aceste lucruri, nu este greu să ne dăm seama cât de mult s-au îndepărtat vindecătorii din timpurile noastre de gândurile lui Dumnezeu, când ne spun: „Voi nu trebuie să fiți bolnavi. Voi puteți deveni sănătoși dacă aveți credință pentru aceasta“. Nu înseamnă aceasta cu alte cuvinte: Dumnezeu Se poartă cu voi aspru. El Se înșeală cu privire la voi; noi vrem să vă redăm sănătatea!? Această orientare tăgăduiește căile de cârmuire ale Tatălui față de copiii Săi, sau cel puțin le trece sub tăcere. Dar ce fac oamenii despre care vorbim cu învățătura din Evrei

12.4-17? Unde se găsește voința de a fi vindecat loc în acest capitol, dacă Dumnezeu ne spune: „Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul disciplinează pe cine-1 iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-1 primește.» Suferiți disciplinarea! Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-1 disciplinează tatăl? Cum așa, vrea cineva cu adevărat să ia de la credincioși rezultatul disciplinării, singura care este în stare „să ne facă părtași sfințeniei Lui“ și să aducă „roada dătătoare de pace a dreptății“ celor care au trecut prin școala pedepsei, adică a disciplinării care vine din partea lui Dumnezeu (Evrei 12.10,11)?

Repetăm: voința hotărâtă de a vindeca pe cineva este o nesocotire a disciplinării; ea nu ține seama de nimic din felul de a lucra al lui Dumnezeu. Cei care dau sfaturi în direcția aceasta descurajează pe cei întristați, prin aceea că-i învinuiesc de necredință sau fac să se nască în ei gândul că suferințele lor nu sunt de nici un folos. Astfel de sfaturi stau în mod vădit în contradicție cu gândurile lui Dumnezeu și răpesc sufletelor binecuvântările care izvorăsc din căile desăvârșite ale lui Dumnezeu față de ele. Afară de aceasta este un semn al lipsei de respect față de Dumnezeu, dacă cauți să prescrii lui Dumnezeu, da, chiar să-L constrângi să facă sau să nu facă un lucru sau altul.

Vindecătorii din zilele noastre ar fi îndemnat fără îndoială pe apostolul Pavel să îndepărteze de la sine „țepușul“ pe care-1 avea în trup. Chiar apostolul se rugase de trei ori fierbinte Domnului, înainte de a fi cunoscut gândurile Sale cu privire la acest lucru, să îndepărteze țepușul de la el, socotind că țepușul era pentru el o piedică în lucrul lui pentru Domnul, care i-a fost încredințat. Dar pentru el, ca și pentru noi toți din ziua de astăzi, răspunsul desăvârșit al Domnului sună așa: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune se desăvârșește“ (2 Corinteni 12.9). Acum Pavel știa că dorința care-1 făcuse să se roage pentru îndepărtarea țepușului i s-ar fi îndeplinit mult mai sigur dacă țepușul i-ar fi rămas. Pavel putea deci să se laude cu țepușul său. Sau cineva gândește că nu i s-a luat țepușul, pentru că nu avea destulă credință, așa cum se spune acelorora asupra cărora sugestia de felul acesta nu are nici o putere, nici o influență?

Nu au remarcat niciodată acești vindecători faptul că între multele vindecări minunate, care ne sunt arătate în Noul Testament, nu este măcar un singur caz în care să fi fost vindecat un credincios? Și aceasta nu pentru că nu ar fi fost nici un credincios bolnav. Dumnezeu S-a îngrijit ca noi să aflăm că și copiii Lui au parte de boală, atâta timp cât ei se află pe acest pământ blestemat.

În Matei 25.36 Domnul Isus spune: „am fost bolnav ...” Epafrodit a fost bolnav aproape de moarte (Filipeni 2.25-30). Și aceasta nu din pricina vreunui păcat, cum se arată în 1 Corinteni 11, ci chiar din pricina lucrării făcute de el pentru Domnul. Și cu toate acestea Pavel nu l-a vindecat printr-o minune.

Timotei avea dureri de stomac și deseori era bolnav (1 Timotei 5.23). Din pricina păcatului? Din tot ce știm, se vede că nici vorbă nu era de așa ceva. Cu toate acestea, Pavel nu-1 vindecă pe Timotei, ci îi dă sfatul de a nu mai bea mereu apă ci și câte puțin vin, căci acesta era mai bun pentru stomacul său. Pentru ce Pavel îl lasă pe Trofim bolnav în Milet și nu-1 vindecă? Nu rezultă din 3 Ioan 2 că Gaius era uneori bolnav? Pentru ce apostolul Ioan îi dorește sănătate trupului așa cum dorea să sporească și sufletul său?

Apostolii nu făceau nimic care ar fi însemnat un amestec al lor în căile lui Dumnezeu față de copiii Săi! Nu cumva aveau ei mai puțină lumină în privința gândurilor lui Dumnezeu decât acești vindecători? O! Nu, ei știau că Tatăl lor, când îi lăsa să treacă prin boală, avea în vedere

lucruri mai înalte decât sănătatea trupească.

Vindecări de necredincioși

Dar, dacă nu este după gândul lui Dumnezeu ca cei credincioși să fie vindecați astfel, nu rămâne oare vindecarea pentru necredincioși ca un semn din partea lui Dumnezeu? Într-adevăr, nu se poate tăgădui că atât Domnul Isus cât și apostolii au vindecat pe mulți necredincioși de bolile lor. Vindecătorii din timpul nostru se întemeiază pe gândul acesta, și anume că Dumnezeu este același, neschimbat și că după cum a făcut vindecări mai înainte, El face vindecări și în prezent. Este adevărat că Dumnezeu este neschimbat: „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb“ (Maleahi 3.6); „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci“ (Evrei 13.8). Aceasta nu înseamnă însă că Dumnezeu Se manifestă totdeauna în același fel! Evrei 13.8 *nu* spune că: „Isus Hristos face același lucru ieri și azi și în veci“. (În grecește este scris de fapt numai așa: „Isus Hristos ieri și azi și în veci același“. Aici se scoate în evidență neschimbarea Persoanei Lui și nicidecum neschimbarea felului Său de a lucra.)

Dumnezeu S-a revelat în fiecare perioadă a istoriei omenirii în moduri diferite.

Lui Adam i S-a arătat ca Creator. Față de Noe S-a manifestat ca Acela care a încheiat un legământ cu pământul. Față de Avraam S-a arătat ca Cel Atotputernic. Față de Israel S-a arătat ca Domnul, Cel care este veșnic. Credincioșilor de astăzi li Se arată ca Tată. Apoi, în Împărăția păcii, care va veni, Se va arăta ca „Dumnezeu care stăpânește peste cer și peste pământ“. Felul Său de revelare stă întotdeauna în concordanță cu caracterul epocii respective.

Chiar dacă Dumnezeu este Cel care nu se schimbă, totuși din cauza aceasta nu Se poartă totdeauna în același fel. El Se descoperă și Se poartă potrivit cu împrejurările. Acest lucru îl vedem bine, de exemplu, în judecățile Lui. Există o mare deosebire între potop, încurcarea limbilor la Babei, cele zece plăgi, pe care le-a adus asupra Egiptului, pieirea lui Faraon în Marea Roșie, judecata asupra lui Core, Datan și Abiram, cum și asupra lui Nadab și Abihu, ca și împotriva Măriei.

După ce Dumnezeu, așa cum se vede în Geneza 7, a nimicit prin potop tot ce exista pe suprafața pământului, afară de ceea ce se găsea în corabia lui Noe, spune în capitolul 8: „Nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut“.

Păcatele lui Anania și Safira se întâlnesc azi principial foarte des (omul vrea să pară mai mult decât este el în realitate), și totuși Dumnezeu nu-l mai pedepsește astăzi ca altădată (Faptele apostolilor 5). Apostolul Iacov a fost arestat de Irod și ucis, pe când Petru a fost scos din temniță în chip minunat.

Ceea ce am văzut în capitolul „Semne și minuni“ găsim confirmat și în vindecările unor necredincioși. Acestea sunt semne, căci noi acum nu vorbim despre ascultări de rugăciuni. Dumnezeu ascultă rugăciunile copiilor Săi și uneori El ascultă chiar rugăciunile necredincioșilor. „Dar Îi înșelau cu gura și-L mințeau cu limba. Inima nu le era statornică față de El și nu erau credincioși în legământul Său. Totuși, în îndurarea Lui, El iartă nelegiuirea și nu nimicește“ (Psalmul 78.36-38). „El le-a dat ce cereau, dar a trimis uscăciune în sufletele lor“ (Psalmul 106.15). Personal cunosc un caz când Dumnezeu a ascultat rugăciunea unei mame necredincioase pentru copilul ei, care era pe moarte și despre care doctorul a spus: „Aici s-a întâmplat o minune!“ și această lucrare a fost prilejul ca atât ea, cât și soțul ei să se întoarcă la

Dumnezeu. Că Dumnezeu ascultă rugăciunea copiilor Săi, cine nu o știe din proprie experiență, chiar și în cazuri de boală! Însă aici nu este vorba de o ascultare miraculoasă a rugăciunii, ci de un lucru vădit, de un semn.

„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări“ (2 Corinteni 5.19). Ca dovadă, Domnul Isus a venit pe pământ, în minunata Sa îndurare, ca unul dintre oameni. Și El și-a arătat bunătatea Sa prin aceea că a vindecat pe bolnavi, a curățit pe leproși, a dat hrană celor flămânzi. Da, El a lăsat să se cunoască faptul că a vrut să îndepărteze toate urmările păcatelor, prin aceea că a înviat pe morții lor.

Lumea a lepădat harul lui Dumnezeu: ea a răstignit pe Domnul slavei, dar Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a așezat la dreapta Sa, după cum a spus: „Stai la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale“ (Evrei 1.13). În curând va veni timpul când Dumnezeu va reuni totul sub Domnul Isus, atât ce se află în ceruri, cât și ce se află pe pământ (Efeseni 1.10). Și Dumnezeu poate să facă aceasta pe temeiul lucrării Domnului Isus de la cruce, prin care El a pus temelia împăcării tuturor lucrurilor cu Dumnezeu (Coloseni 1.20). Chiar de acum noi suntem împăcați. Dar *toate lucrurile* (nu toți oamenii), în curând vor ajunge și ele la starea de împăcare cu Dumnezeu.

Când Domnul Isus va veni pe pământ, ca să ia totul în stăpânirea Sa (Matei 24.30-31; Apocalipsa 1.7), va îndepărta blestemul de pe pământ. Atunci creația va fi eliberată (Romani 8.21). „Deșertul și țara fără apă se vor bucura“ (Isaia 35.1). „Nici un locuitor nu va zice: «Sunt bolnav!» Poporul care locuiește în el va fi iertat de nelegiuirea lui“ (Isaia 33.24). Boala și moartea nu vor mai fi (Isaia 25.8; 65.20-22), afară de cazul în care oamenii vor arăta împotrivire publică față de Domnul Isus (Isaia 66.24; Psalmul 101.6-8).

Acestea sunt încă lucruri de viitor. Domnul Isus este încă lepădat și, șezând pe tronul Tatălui, ascuns de privirile oamenilor. Dar El a fost înfățișat Iudeilor de către apostoli (și mai târziu și neamurilor) ca Acela prin care vor veni vremuri de înviore, dacă L-ar primi (Faptele apostolilor 3.19-21). Și, ca adevărate adevăruri ale cuvintelor lor, Dumnezeu a lucrat împreună cu ei prin semne și minuni, lucrările minunate ale veacului viitor (Evrei 6.5). Așa a confirmat Dumnezeu noul ca venind de la El și a arătat prin aceasta că deplina binecuvântare este gata să vină, dacă poporul L-ar primi pe Domnul Isus.

Israel însă a lepădat și mărturia Duhului Sfânt și astfel a fost îndepărtat (Faptele apostolilor 7.51-60; 28.28). Apoi Dumnezeu a dat Cuvântul Său scris, Noul Testament, așa că nu mai era nevoie de semne pentru adevărate că mărturia era de la El. Așadar, Dumnezeu nu putea să Se facă mai departe una cu aceia care s-au abătut de la El și care și-au urmat drumul lor în neascultare. [...]

Putere de a face minuni sau ascultare?

Trăim în zilele de decădere. Un semn al vremii din urmă, al acestor timpuri grele în care trăim este acesta: se vorbește mult despre *putere* și prea puțin despre *ascultarea* față de Cuvântul lui Dumnezeu. Cunoștința care se dobândește prin încrederea simplă acordată cuvintelor Scripturii este lepădată. În schimb, oamenii sunt înclinați să creadă o putere sau alta, care n-au nimic comun cu Duhul Sfânt, dar care sunt admirate de oameni și care mai târziu, concentrate în „omul păcatului“, se vor arăta în toată plinătatea lor. Satan se substituie Duhului Sfânt și dă cu

plăcere forța sa, celor care, cu lăcomie, râvnesc la una ori alta dintre puterile supranaturale. Nu este nevoie de o privire extraordinar de pătrunzătoare ca să recunoaștem în zilele noastre predecesorii „puterii mincinoase“ sau ai „puterii rătăcirii“, despre care vorbește apostolul în 2 Tesaloniceni 2. Îndată ce Biserica va fi luată de pe pământ, această putere se vor arăta în toată plinătatea ei, care se anunță deja astăzi și îi prinde pe oamenii în plasa ei.

Mulți creștini sunt stăpâniți de o dorință mare și o nemulțumire în domeniul duhovnicesc. Ei simt că viața lor este lipsită de roade și doresc mult să ajungă la un nivel mai înalt al experiențelor. De multe ori ei cunosc mult prea puțin Biblia și binecuvântările lor minunatele, pe care le au în Hristos, și de aceea în ei ia naștere o dorință nesănătoasă după ceva tot mai nou, după experiențe palpabile și după emoții sufletești puternice. Din lipsa unui discernământ duhovnicesc se pune pe seama lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt ceva care în realitate este un rezultat al închipuirii, sau are obârșie sufletească, da, satanică (spiritism, ocultism).

Mulți pot fi sinceri, dar sinceritatea nu este adevăr; sinceritatea singură nu este o pavază față de tot felul de ademeniri. Numai dragostea pentru adevăr și supunerea față de adevăr ne păzesc de confuzia religioasă din vremea noastră. Când viața unui credincios este lipsită de roade, atunci diagnosticul este de cele mai multe ori foarte simplu: lipsa de cunoaștere și de devotament.

Credincioșii care văd adevărata stare a Bisericii se îngrijesc înainte de toate de sănătatea ei duhovnicească, pentru ca sfinții să umble în adevăr, într-o despărțire reală de lume și de tot ce nu este după voia Domnului. Ei doresc ca Duhului Sfânt și slujbei Lui de glorie a Domnului Isus Hristos să le fie acordat locul întreg, ca legăturile dintre Hristos și Biserică să fie cunoscute și pe deplin trăite, ca mădulele trupului lui Hristos să recunoască interdependența lor reciprocă și la locul dat de Dumnezeu înfăptuiesc că „încheieturile și legăturile“ stau într-o astfel de legătură de viață cu Capul, încât plinătatea Lui umple permanent fără piedică întregul Trup, pentru ca trupul, primind ceea ce se dă și strâns unit crește cu creșterea de la Dumnezeu (Efeseni 4.16; Coloseni 2.19), pentru ca sfinții, care țin cu tărie adevărul în dragoste, să crească în toate privințele spre a ajunge la statura plinătății lui Hristos, care este Capul.

Cine vrea să-și urmeze drumul într-o ascultare simplă, primește de la Dumnezeu răspuns la acea rugăciune sublimă, pe care I-a adresat-o Fiul în noaptea în care avea să fie dat prins: „Sfîmțește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul“ (Ioan 17.17).